

Sygn. akt II AKa 146/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA – Jan Krośnicki

Sędziowie SA – Krzysztof Karpiński

SA – Jarosław Góral /spr./

Protokolant – st. sekr. sąd Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r.

sprawy z wniosku A. S. (1) o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu oczywiście niesłusznego zatrzymania

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 22 stycznia 2013 r.

sygn. akt XIIKo 18/12

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że tytułem zadośćuczynienia zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. S. (1) dodatkowo kwotę 2330 /dwa tysiące trzysta trzydzieści/ zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2013r; wydatkami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. S. (2) złożył wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty 6000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za jego niewątpliwe niesłuszne zatrzymanie, zastosowane przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P., w dniach 27- 28 czerwca 2012 roku, w sprawie o sygn. KPP-D- (...), przy czym wnioskodawca domagał się kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1000 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki w związku z zatrzymaniem i mniejszą wydajność zawodową w następnych dniach wynikającą ze wstrząsu psychicznego.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w. W. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. S. (1) kwotę 330 (trzysta trzydzieści) złotych tytułem odszkodowania oraz kwotę 670 (sześćset siedemdziesiąt) złotych tytułem zadośćuczynienia, obydwie kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty; w pozostałej części wniosek oddalił; kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację na korzyść wnioskodawcy wniósł prokurator, który zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej wysokości zadośćuczynienia na korzyść A. S. (1).

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i oparcie orzeczenia na niepełnym i wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym przyjęciu iż kwota 670 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatną dla stopnia doznanej przez wnioskodawcę krzywdy.

W oparciu o przepis art. 427 § 1 i art. 438 k.p.k. wniósł o:

uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W. XII Wydział Karny.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się zasadna i Sąd odwoławczy, zgodnie z jej kierunkiem, dokonał koniecznej korekty zapadłego rozstrzygnięcia, nie dostrzegając jednak powodów do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Znalazł potwierdzenie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odnoszących się do wysokości zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy z tytułu doznanej przez niego krzywdy wywołanej niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem. Sąd pierwszej instancji dokonał owych ustaleń na podstawie dowodów ocenionych z pominięciem reguł zapisanych w art. 7 k.p.k. a zasadność wysnutych z całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej ocen i wniosków nie w pełni odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania. Sąd Okręgowy ogólnie jedynie wskazał kryteria, na podstawie których ustalił kwotę przyznanego roszczenia, podkreślając legalność i prawidłowość zatrzymania jak i okoliczność, że nie przekroczyło ono 24godzin. Analiza powyższych przesłanek zastrzeżona jest dla sądu orzekającego na podstawie art. 246 k.p.k. i w ograniczonym jedynie wymiarze wpływa na wysokość zadośćuczynienia należnego z tytułu stwierdzonej bezzasadności zatrzymania. Sąd pierwszej instancji pominął jednak zupełnie, już nie tyle okoliczność, że stanowiło ono często trudną do uniknięcia, na etapie typowania sprawy, pomyłkę organów ścigania lecz to, że jej weryfikacja była możliwa w czasie krótszym niż rzeczywisty i jego wydłużenie stanowiło dolegliwość przekraczającą rozmiar konieczny dla wyjaśniania spraw podobnych. Osoby pokrzywdzone zostały ustalone i Sąd Apelacyjny nie dostrzega okoliczności usprawiedliwiających zaistniałą w tej materii zwłokę. Nie stanowi takiego wytłumaczenia fakt uprzedniej kolizji z prawem nieletniego wówczas wnioskodawcy. W sytuacjach nie będących nadzwyczajnymi, skrócenie okresu weryfikacji podejrzenia pożądane jest również ze względów socjotechnicznych i dowodzi, że przeszłość osoby podejrzanej nie rzutuje automatycznie na jej sytuację aktualną, jeżeli ta ostatnia nie koliduje z normami prawa karnego. Analiza akt sprawy wskazuje jednoznacznie, że taki konflikt w niniejszej sprawie nie zaistniał. Uwzględnienie nadmiernej zwłoki w weryfikacji zasadności podejrzenia, powodującej zbędną dolegliwość dla A. S. (3) uzasadnia konieczność jej zrekompensowania w stopniu bardziej odczuwalnym niż symboliczny.

Wobec tego, że za taki właśnie należało uznać rozmiar przyznanego przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienia, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.